

Sygn. akt IV Ka 519/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie:	SSO Sylwana Wirth SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Jarosława Dyko Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2015 r.

sprawy **S. S.**

syna A. i H. z domu D.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcy

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 20 kwietnia 2015 r. sygnatura akt VI K 635/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyła orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny zawarte w punkcie XII dyspozycji oraz orzeczenia o przepadku oparte na zasadzie art. 45 § 1 kk, a zawarte w punktach III, VI i IX dyspozycji;

II. S. S. uznaje za winnego, tego że w okresie od grudnia 2004 roku do lutego 2007 roku w Ś., S. i innych miejscowościach woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 oraz art. 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził w do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych i środków odurzających w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 7235 gramów o wartości nie mniejszej niż 79 585 złotych, tabletek ekstazy w łącznej

ilości nie mniejszej niż 2000 sztuk o wartości nie mniejszej niż 7000 złotych, marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 7400 gramów o wartości nie mniejszej niż 110.750 złotych, haszyszu w łącznej ilości nie mniejszej niż 7000 gramów i wartości łącznej nie mniejszej niż 70.000 złotych – w ten sposób, że:

1) celem sprzedaży innym osobom zbył:

a) K. G.:

- amfetaminę w łącznej ilości nie mniejszej niż 6185 gramów i wartości nie mniejszej niż 68.035 złotych;
- tabletki ekstazy w łącznej ilości nie mniejszej niż 2000 sztuk i wartości łącznej nie mniejszej niż 7000 złotych;
- marihuanę w łącznej ilości nie mniejszej niż 6800 gramów i wartości nie mniejszej niż 102 000 złotych;
- haszysz w ilości łącznej nie mniejszej niż 6600 gramów i wartości łącznej nie mniejszej niż 66.000 złotych;

b) R.M.:

- amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 150 gramów i wartości nie mniejszej niż 1650 złotych;
- marihuanę w łącznej ilości nie mniejszej niż 100 gramów i wartości nie mniejszej niż 1000 złotych;
- haszysz w łącznej ilości nie mniejszej niż 400 gramów i wartości nie mniejszej niż 4000 złotych;

2) celem dalszej odsprzedaży innym nieustalonym osobom nabył od działających wspólnie i porozumieniu K. G. i M. S. nie mniejszej niż 500 gramów marihuany i wartości nie mniejszej niż 7750 złotych;

3) celem dalszej odsprzedaży innym nieustalonym osobom nabył od działających wspólnie i w porozumieniu K. G. oraz K. K. nie mniej niż 900 gramów amfetaminy o wartości łącznej nie mniejszej niż 9900 złotych

przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z 20 kwietnia 2001 roku w sprawie II k 935/00 za występki z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 09 sierpnia 2000 roku do 20 kwietnia 2001 roku i od 7 stycznia 2002 roku do 26 października 2002 roku;

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na mocy art. 56 ust 3 wskazanej wyżej ustawy w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

I. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec S. S. nawiązkę w kwocie 3000 (trzech tysięcy) złotych na rzecz Ośrodka (...) ZOZ (...) w Nowym (...), (...)-(...) Ś. na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii;

II. w pozostałym zakresie, a to odnośnie umorzenia postępowania zawartego w punkcie X dyspozycji oraz uniewinnienia oskarżonego zawartego w punkcie XI dyspozycji oraz co do zaliczenia tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności zawartego w punkcie XIII dyspozycji – zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej względem oskarżonego S. S. kary pozbawienia wolności zalicza nadto okres jego tymczasowego aresztowania od 21 kwietnia 2015 roku do 20 sierpnia 2015 roku;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 519/15

UZASADNIENIE

S. S. został o to, że:

1. w okresie od grudnia 2004r. do lutego 2007r. w S. i innych miejscowościach, w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródła dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wielokrotnie wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 7 000 gramów o wartości nie mniejszej niż 77000 złotych oraz nie mniej niż 10.045 tabletek ekstazy o wartości nie mniejszej niż 40.180 złotych, a także znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 17.000 gramów o wartości nie mniejszej niż 170.000 złotych i haszyszu w ilości łącznej nie mniejszej niż 17.500 gramów o wartości nie mniejszej niż 175.000 złotych, w ten sposób, że zbył je K. G., celem dalszej sprzedaży innym osobom, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 20.04.2001 r. sygn. akt II K 935/00, za czyny z art. 245 kk, z art. 190 § 1 kk, z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 09.08.2000 r. do 20.04.2001 r. i od 07.01.2002 r. do 26.10.2002 r.,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. za art. 65 § 1 kk

2. na początku 2006 r. w pobliżu miejscowości S. w woj. (...), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 500 gramów, o wartości nie mniejszej niż 8.500 złotych, w ten sposób, że nabył go od działających wspólnie i porozumieniu K. G. oraz M. S., a następnie celem dalszej odsprzedaży zbył innym nieustalonym osobom, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

3. w okresie od sierpnia 2005 r. do stycznia 2007 r. w S. i innych miejscowościach w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kilkakrotnie wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci haszyszu w łącznej ilości nie mniejszej niż 400 gramów o wartości nie mniejszej niż 4.000 złotych oraz marihuanę w łącznej ilości nie mniejszej niż 100 gramów o wartości nie mniejszej niż 1.000 złotych, a także substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 150 gramów o wartości nie mniejszej niż 1.650 złotych, w ten sposób, że zbył je R.M., celem dalszej odsprzedaży innym osobom, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

4. w okresie od stycznia 2006 r. do 18 lutego 2007 r. w Ś., S., i w okolicach Z., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii trzykrotnie wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 900 gramów o wartości nie mniejszej niż 9.900 złotych, w ten sposób, że nabył ją od działających wspólnie i w porozumieniu K. G. oraz K. K., a następnie celem dalszej odsprzedaży zbył innym nieustalonym osobom, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

5. w okresie od czerwca do sierpnia 2006 r. w Ś. w woj. (...) wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził do obrotu środek odurzający w postaci haszyszu w łącznej ilości nie mniejszej niż 100 gramów o wartości nie mniejszej niż 1.300 złotych, w ten sposób, że zbył go K. G., celem dalszej odsprzedaży innym osobom, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

6. w okresie od grudnia 2004 r. do stycznia 2005 r. w S. w woj. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił K. G. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 2 gramy oraz nie mniej niż 5 tabletek ekstazy, a także środek odurzający w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 1 gram, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

7. w 2006 r. w Ś., S. i w innych miejscowościach w woj. (...) bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu nieustalonej marki i kalibru,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk

Zaskarżonym wyrkiem S. S. w ramach czynów opisanych w punktach 1, 3 i 5 części wstępnej uznany został za winnego tego, że: w okresie od grudnia 2004 roku do lutego 2007 roku w S., Ś. i innych miejscowościach w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 oraz 37 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych i środków odurzających w postaci: amfetaminy w łącznej ilości około 6.335gram o wartości około 69.685 zł, tabletek ekstazy w łącznej ilości około 2.000 sztuk o wartości około 7.000 zł, marihuany w łącznej ilości około 6.900gram o wartości około 103.500 zł, haszyszu w łącznej ilości około 9.000gram o wartości około 90.000zł w ten sposób, iż celem dalszej sprzedaży innym osobom zbył je :

a) w okresie od grudnia 2004 roku do lutego 2007 roku **K. G.:**

- amfetaminę w łącznej ilości około 6.185gram o wartości około 68.035 zł,
- tabletki ekstazy w łącznej ilości około 2.000 sztuk o wartości około 7.000zł,
- marihuanę w łącznej ilości około 6.800gram o wartości około 102.000zł,
- haszysz w łącznej ilości około 8.600 gram o wartości około 86.000zł

b) w okresie od sierpnia 2005 roku do stycznia 2007 roku **R.M.**

- amfetaminę w łącznej ilości około 150 gramów o wartości około 1.650 zł
- marihuanę w łącznej ilości około 100 gramów o wartości około 1.000 zł
- haszysz w łącznej ilości około 400 gramów o wartości około 4.000 zł,

przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 20.04.2001 roku sygn. akt II K 935/00 m.in. za czyn z art. 158§1 kk i art. 157§1 kk w związku z art. 11§2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętą karą łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 09.08.2000 roku do 20.04.2011 roku i od 07.01.2002 roku do 26.10.2002 roku, tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk oraz z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy

zastosowaniu art. 4§1 kk w związku z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny, po ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 złotych.

Nadto, w związku z powyższym skazaniem na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 3000 złotych na cele związane ze zwalczaniem i zapobieganiem narkomanii.

Poza tym, w oparciu o art. 45 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego przepadek równowartości uzyskanych korzyści majątkowych w kwocie 270.185 złotych.

Tymże wyrokiem S. S. uznany został za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 2 części wstępnej z tym, że przyjęto, iż wprowadzenie do obrotu dotyczyło około 500 gram marihuany o wartości około 7.750 zł, nadto iż czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 20.04.2001 roku sygn. akt II K 935/00 m.in. za czyn z art. 158§1 kk i art. 157§1 kk w związku z art. 11§2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętą karą łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 09.08.2000 roku do 20.04.2011 roku i od 07.01.2002 roku do 26.10.2002 roku, tj. występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4§1 kk w związku z art. 64 § 1 kk wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

W związku z tym skazaniem na mocy art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono od oskarżonego nawiązkę w kwocie 300 złotych na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii. W związku z tym skazaniem, na mocy art. 45 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego przepadek równowartości uzyskanych korzyści majątkowych w kwocie 5000 złotych.

S. S. uznany został także za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 4 części wstępnej z tym, że przyjęto, iż oskarżony przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 20.04.2001 roku sygn. akt II K 935/00 m.in. za czyn z art. 158§1 kk i art. 157§1 kk w związku z art. 11§2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętą karą łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 09.08.2000 roku do 20.04.2011 roku i od 07.01.2002 roku do 26.10.2002 roku, tj. występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk oraz z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4§1 kk w związku z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Także w związku z tym skazaniem, w oparciu o art. 70 ust 4 ustawy z 29 lipca 2005 roku o zapobieganiu narkomanii orzeczono wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 300 złotych na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii.

Zważywszy na treść art. 45 § 1 kk orzeczono wobec S. S. przepadek równowartości wszystkich korzyści majątkowych w kwocie 9.900 złotych.

Z kolei na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzono przeciwko oskarżonemu postępowanie odnośnie czynu opisanego w pkt 6 części wstępnej; zaś uniewinniono oskarżonego od zarzutu popełnienia występku opisanego w punkcie 7 części wstępnej zaskarżonego orzeczenia.

W oparciu art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeczono wobec S. S. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny, po ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych.

Wyrok powyższy zaskarżyli oskarżony oraz jego obrońca.

Obrońca S. S. zarzucił wyrokowi:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez przyjęcie, iż zachowanie sprawcy S. S. wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa wprowadzania do obrotu, w sytuacji gdy brak jest wiarygodnych dowodów świadczących o handlu narkotykami przez oskarżonego,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez przyjęcie, iż zachowanie sprawcy S. S. wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa wprowadzania do obrotu, w sytuacji gdy brak jest wiarygodnych dowodów świadczących o handlu narkotykami przez oskarżonego, wskazujących na wiedzę w jakim celu narkotyki kupuje K. G. - czy na potrzeby własne (świadek koronny przyznał, iż był uzależniony od narkotyków), czy w celu dalszej odsprzedaży, gdzie zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje aby narkotyki odsprzedawał, przechowywał, czy udzielał nieodpłatnie innym osobom

III. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez przyjęcie, iż możliwe jest dopuszczenie się dwóch przestępstw z ust. 1 i 3 ustawy w sytuacji w której ust. 3 pochłania ust. 1;

IV. naruszenie przepisów postępowania karnego mające wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. albowiem poprzez dokładne określenie przypisanie oskarżonemu czynu nie może budzić wątpliwości i powinno zawierać wszystkie znamiona czynu zabronionego, w szczególności określenie dokładnej ilości nabytego narkotyku, osób którym ten narkotyk miał być przekazany albowiem od przestanki „znacznej ilości” zależy tak kwalifikacja jak i wymiar kary, sąd nie może użyć sformułowania-około, tym bardziej iż wskazana ilość jakiej miałby udzielić oskarżony S. S. nie będzie znaczną;

V. naruszenie przepisów postępowania karnego mające wpływ na treść rozstrzygnięcia art. 5§ 2 k.p.k. w zakresie w jakim w sytuacji braku możliwości przyjęcia jednej wersji zdarzenia sąd I instancji winien przyjąć wersję korzystniejszą, dla oskarżonego, co w realiach niniejszej sprawy oznacza, iż oskarżony nie uczestniczył w obrocie narkotykami;

VI. naruszenie przepisów postępowania karnego mające wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 410 k.p.k w zw. z art. 7 k.p.k. w zakresie w jakim ustalenia sądu I instancji są dowolne, gdyż nieoparte doświadczeniem i wiedzą życiową, a w szczególności uznanie za wiarygodnych zeznań świadka K. G., w sytuacji w której postawa procesowa tego świadka oraz wskazanie, iż składanie wyjaśnień zgodnych z linią oskarżenia i obciążanie S. S. jest działalnością biznesową („Biznes to Biznes” - protokół przesłuchania świadka), co musi rodzić uzasadnione wątpliwości tak co do wiarygodności jak i motywów złożenia zeznań (uniknięcie własnej odpowiedzialności) gdzie dodatkowo zeznania tego świadka w zakresie zarzucanych oskarżonemu czynów nie zostały w żaden sposób potwierdzone,

VII. naruszenie przepisów postępowania karnego art. 6 k.p.k. — prawa do obrony- w zakresie w jakim Sąd I instancji dla poczynienia swoich ustaleń wykorzystał zeznania świadków M.P., K. M., G. N. oraz C. W. (dawnej P.) w sytuacji, w której żadna z tych osób nie znała K. G., a swoje zeznania złożyła w innym postępowaniu karnym, w którym oskarżony nie ma statusu strony, a w konsekwencji czego nie mógł on podjąć obrony,

VIII. naruszenie przepisów postępowania karnego art. 6 k.p.k. — prawa do obrony- w zakresie w jakim Sąd I instancji dla ustalenia, czy zeznania K. G. o znaczących dochodach z handlu narkotykami oddalił wnioski o przesłuchanie konkubiny K. G.- na okoliczność, iż żyli oni poniżej minimum socjalnego, a w konsekwencji G. nie handlował narkotykami,

IX. naruszenia przepisów prawa materialnego wraz z błędem w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przestępstw w ramach recydywy opisanej w art. 64§ 1 k.k. w zb. z art. 115 § 3 k.k. sytuacji w której przestępstwa za które oskarżony został skazany i odbył karę pozbawiane wolności nie uzasadniają przyjęcia

recydywy z ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii- art. 56 ust. 1 i 3, a nadto wykracza poza zakres przekazania sądowi Polskiemu,

X. naruszenie przepisów prawa materialnego wraz z błędem w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, iż oskarżony z handlu narkotykami uczynił sobie stałe źródło dochodów tj. art. 65 § 1 k.k. w sytuacji gdy sąd I instancji w tym zakresie nie poczynił żadnych ustaleń w zakresie tego czy oskarżony osiągał dochód oraz czy był on stały, a nadto wykroczył poza zakres przekazania sądowi Polskiemu;

XI. naruszenie przepisów prawa materialnego polegające na niezastosowaniu do wszystkich czynów za które oskarżony został skazany art. 12 k.k. w sytuacji gdy spełnione zostały wszelkie po temu kryteria;

XII. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 45 § 1 k.k. w zakresie w jakim obowiązek naprawienia szkody stanowi równowartość wprowadzonych do obrotu środków odurzających, w sytuacji gdy błędne jest utożsamianie wysokości osiągniętej z przestępstwa korzyści majątkowej z wartością wprowadzonej do obrotu substancji psychotropowej;

XIII. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez brak powołania podstawy wymierzenia kary grzywny,

XIV. naruszenie przepisów art. 438 pkt. 3 k.p.k. poprzez błąd w ustaleniach stanu faktycznego sprawy, a w szczególności przyjęcie, iż oskarżony sprzedawał oraz kupował od K. G. narkotyki,

XV. na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. zarzucam rażąca surowość kary orzeczonej względem oskarżonego albowiem ustalając błędne kwalifikacje prawne oraz uwzględniając złożoność przestępstwa sąd wymierzył karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, gdzie sprawiedliwą karą jest kara 3 lat pozbawienia wolności

Tym samym apelujący wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie przy nieuwzględnieniu powyższego wniosku o:

II. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary i orzeczenie kary 3 lat pozbawienia wolności jako kary łącznej za wszystkie zbiegające się przestępstwa, z jednoczesnym przyjęciem, iż wszystkich czynów za które oskarżony został skazany dopuścił się w ramach czynu ciągłego z art. 12 k.k., z jednoczesną eliminacją art. 64 § 1 k.k. oraz art. 65 k.k., a nadto zaliczeniem środków ograniczenia wolności stosowanych względem oskarżonego w Republice Irlandii,

III. niezależnie od wniesionych zarzutów obrońca, nie wniósł o uchylenie wyroku nawet przy uznaniu ich zasadności.

Z kolei z nader obszernej osobistej apelacji oskarżonego wynikają analogiczne zarzuty jak przedstawione przez obrońcę, a także wypływają z niej praktycznie tożsame wnioski.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacje jedynie w niewielkim zakresie zasługują na uwzględnienie.

I tak, wbrew zarzutom obu apelacji Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, a stanowisko swe co do sprawstwa i zawinienia S. S. precyzyjnie i przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego w Świdnicy – zbędną jest ponowna analiza dowodów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Tym samym odnosząc się jedynie do szczegółowych zarzutów zawartych w apelacjach należy stwierdzić, że:

I. Nie sposób podzielić poglądu jakoby Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skoro (zdaniem obrońcy, a także oskarżonego) brak jest wiarygodnych dowodów świadczących o handlu narkotykami przez S. S.. Jeśli bowiem takowych dowodów brak, to należało Sądowi Rejonowemu postawić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawy rozstrzygnięcia. Obraza prawa materialnego ma miejsce wówczas, gdy nie zastosowano przepisu bezwzględnie obowiązującego lub też, gdy zastosowano dany przepis mimo bezwzględnego zakazu. Taka sytuacja w sprawie omawianej nie miała miejsca, bowiem zastosowano wskazany wyżej przepis w sposób adekwatny do ustalonego stanu faktycznego sprawy.

II. Podobnie ocenić trzeba zarzut dotyczący obrazy art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez przyjęcie, że zachowanie S. S. wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa wprowadzenia do obrotu, w sytuacji gdy (również zdaniem skarżących) brak jest wiarygodnych dowodów świadczących o handlu narkotykami przez oskarżonego, wskazujących na wiedzę w jakim celu narkotyki kupuje K. G., a to czy na potrzeby własne, czy celem dalszej odsprzedaży.

Tego rodzaju ewentualne uchybienie Sądu I instancji może być rozpatrywane wyłącznie na gruncie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś obrazy prawa materialnego.

III. Nie można podzielić poglądu jakoby Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 5 § 2 kpk. Skarżący zdają się nie zauważać, że Sąd I instancji dopuścił się wręcz nadinterpretacji wskazanego przepisu, bowiem zasadę polegającą na rozstrzygnięciu wątpliwości na korzyść oskarżonego, stosował w każdej sytuacji, gdy zaistniała choć najmniejsza wątpliwość tak co do sprawstwa S. S. jak i zakresu tego sprawstwa.

W konsekwencji Sąd Rejonowy skazał oskarżonego jedynie za to co zostało niewątpliwie wykazane w postępowaniu przygotowawczym i jurysdykcyjnym, a co znalazło wyraz w pierwszej kolejności w uniewinnieniu S. S. od popełnienia czynu z art. 263 § 2 kk oraz w przypisaniu mu wprowadzenia do obrotu jedynie takiej ilości narkotyków jaka jawiła się niewątpliwie (znalazło to m.in. wyraz w kwestionowanych określeniach „około” o czym w dalszej części uzasadnienia).

IV. Nie jest prawdą, że Sąd I instancji bezkrytycznie odniósł się do obciążających oskarżonego zeznań K. G., mimo że ten miał z pewnością „interes” w pomawianiu S. S.. Nie oznacza to jednak, że owe pomówienia były kłamliwe, choć być może wynikały w znacznej mierze z chęci poprawy własnej sytuacji procesowej K. G.. W sprawie omawianej istniało jednak szereg innych dowodów (w szczególności zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonych w innych sprawach) omówionych przez sąd I instancji, a które to potwierdziły w znacznej części, bądź też uzupełniły owe kwestionowane pomówienia. By nie powtarzać zatem całej argumentacji Sądu Rejonowego można wskazać choćby na zeznania M. S., który potwierdził stwierdzenie K. G. co do pośredniczenia w transakcji sprzedaży 500 gramów marihuany (pkt. 2 części wstępnej i pkt IV dyspozycji) S. S. (por. k. 2978 odwrót – 2979), czy M.P.(por. k -3079), który oświadczył w sądzie, iż nie bardzo pamięta już współpracy z oskarżonym przy narkotykach, trwała ona parę miesięcy i nie potrafi już powiedzieć ile narkotyków uzyskał od S. S.. Do odmiennego przyjęcia nie upoważnia w szczególności zdanie jakie miał wypowiedzieć K. G. podczas rozprawy 17 marca 2015 (k.3081), a to, iż nie będzie odpowiadał na pytania, czy potwierdzał odczytanych zeznań, „to jest jak handel, jest zawarta umowa” i dalej „biznes to biznes”.

Apelujący zdaje się nie zauważać, iż słowa te wypowiedział rozżalony na wymiar sprawiedliwości człowiek, który czuł się oszukany na skutek niedotrzymania bliżej nieokreślonych warunków, czy też obietnic.

Tak więc, odnosząc się do powyższego trzeba stwierdzić, że być może w czasie postępowania przygotowawczego, ktoś faktycznie traktował K. G. niemal jak świadka koronnego i być może doszło nawet do swoistego porozumienia w wyniku, którego K. G. miał odnieść jakieś korzyści związane z zarzutami jego dotyczącymi.

Jednak nawet taka sytuacja (gdyby w istocie było to prawdą) nie może „sama przez się” wykluczać prawdziwości zeznań świadka, skoro owe zeznania są logiczne, spójne, przekonujące, a przy tym potwierdzone w znacznej części przez inne dowody.

V. Chybionym jest zarzut obrońcy dotyczący obrazy art. 6 kpk, który miał przejawiać się w poczynieniu ustaleń w oparciu o zeznania świadków składających zeznania w innym postępowaniu karnym, gdzie oskarżony nie miał statusu strony, a w konsekwencji nie mógł podjąć obrony. Apelujący zdaje się nie zauważać, że owe zeznania wykorzystane zostały w obecnym procesie (zgodnie z upoważnieniem jakie niesie art. 392 §1 kpk), kiedy to prawo S. S. do obrony nie zostało w najmniejszym nawet zakresie naruszone.

VI. Chybionym jest także zarzut naruszenia art. 6 kpk – prawa do obrony na skutek oddalenia wniosku o przesłuchanie konkubiny K. G. na okoliczność ich stanu majątkowego.

I tak, po pierwsze nie sposób zrozumieć na czym miało w tej sytuacji polegać naruszenie prawa do obrony, a po drugie status finansowy K. G. (nawet jeśli był on niski) nie może być dowodem na to, iż świadek „nie obracał” dużymi ilościami narkotyków.

VII. Chybionymi są także zarzuty, iż w sprawie omawianej doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego i to wraz z błędem w ustaleniach faktycznych, a które miały zdaniem skarżących polegać na przyjęciu, że S. S. dopuścił się przestępstw w ramach recydywy opisanej w art. 64 § 1 kk oraz by działał w warunkach art. 65 § 1 kk. Tak więc nie sposób zauważyć, by Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, iż oskarżony uprzednio skazany został w sprawie II k 935/00 przez Sąd Rejonowy w Świdnicy na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i odbył ją w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy w okresie krótszym niż 5 lat przed dokonaniem obecnych przestępstw.

Z kolei nie może też być tu mowy o naruszeniu przepisów prawa materialnego, a to art. 64 § 1 kk, czy też art. 115 § 3 kpk, ponieważ choć głównym zadaniem art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (przedmiotem ochrony) jest przeciwdziałanie nielegalnemu obrotowi narkotykami, to pobocznym (choć nie mniej istotnym) jest ochrona potencjalnych „konsumentów” przed niewątpliwie zgubnym oddziaływaniem środków odurzających, czy też psychotropowych.

W konsekwencji należy przyjąć, że m.in. czyny z art. 56 ust 3 wskazanej wyżej ustawy są skierowane przeciwko życiu i zdrowiu.

Nie można mieć również jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony handlując systematycznie, przez długi okres czasu narkotykami i osiągając z tego tytuły regularne dochody działał w warunkach art. 65 § 1 kk.

Apelujący zdaje nie zauważać, że dla bytu tegoż przepisu nie jest wymagane, by dochód ów był jedynym dochodem sprawcy, a wystarczy by był on systematyczny tak jak działo się to po stronie S. S..

Nie sposób również zgodzić się z poglądem jakoby przyjęcie w zaskarżonym wyroku kwalifikacji z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk wykraczało poza zakres przekazania sadowi polskiemu.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nie jest prawdą, by w ENA nie wskazano art. 65 § 1 kk (por. k.1297-1299). Po drugie – istotnie nie wskazano art. 64 § 1 kk, lecz w żaden sposób nie uniemożliwiło to sądowi orzekającemu przypisania właśnie tego przepisu do kwalifikacji prawnej czynów przypisanych S. S..

Wynika to z faktu, iż co prawda art. 607 c pkt 5 kpk wymaga by w ENA przytoczono kwalifikację prawną czynów zarzucanych danej osobie (czyli tak np. art. 64 § 1 kk czy art. 65 § 1 kk), to jednak art. 607 e § 1 kpk stanowi wprost, że osoby przekazanej w wyniku wydania nakazu nie można skazać za przestępstwa inne niż, te które stanowiły podstawę przekazania. Oznacza to, że S. S. nie mógł być ścigany w Polsce ani osądzony za inne czyny niż te opisane w ENA, zaś może mieć miejsce zmiana ich kwalifikacji prawnych choćby przez dodanie właśnie art. 64 § 1 kk.

VIII. Nie sposób także zgodzić się z poglądem, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego na skutek zaniechania powołania do podstawy prawnej wymiaru kary grzywny art. 33 § 1 i 3 kk.

Jak wynika to z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii czynny tego rodzaju podlegają karze pozbawienia wolności oraz grzywnie. Tak więc, skoro orzeczenie grzywny jest obligatoryjne – niepowołanie art. 33 kk do podstawy jej wymierzenia nie może być uznane za naruszenie przepisu prawa karnego materialnego.

IX. Zgodzić się należy ze skarżącym, że dla bytu występków z art. 56 ust 3 konieczne jest, by osoba, której środki są udostępniane nie była ich konsumentem. Taką sytuację typizuje choćby art. 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku. Oznacza to jednak, a czego obrońca oskarżonego już nie zauważa, że osoba uzyskująca narkotyki w sposób wskazany w art. 56 ust 3 nie może być wyłącznym konsumentem, czyli część z nich zużywa na własne potrzeby, zaś część upływnia dalej. Tak właśnie działo się w przypadku świadka K. G., który oprócz tego, że sam był uzależniony od środków odurzających i psychotropowych, to nadto zajmował się handlem nimi.

X. O ile z przeważającą częścią zarzutów obrońcy oskarżonego Sad Okręgowy nie może się zgodzić, lecz możliwe jest jednoznaczne odniesienie się do nich, to odniesienie się do znacznej części zarzutów apelacji oskarżonego jak i zawartych w jej uzupełnieniu (k. 3375-3391) ustosunkować się po prostu nie sposób. Wynika to z faktu, iż S. S., cytując choćby wybrane zdania, poszczególnych zeznań świadków, porównuje je dopatrując się rozbieżności, nieścisłości.

W pewnym zakresie porównania te są oczywiście prawdziwe jak choćby w części dotyczącej odmiennego opisu woreczków w jakich miały znajdować się przeznaczone do sprzedaży narkotyki !!! Nie oznacza to, że winno to prowadzić tym samym do przekreślenia ich wartości dowodowej. Apelujący zdaje zapominać, że większość przesłuchanych to osoby powiązane bezpośrednio lub choćby pośrednio z handlem narkotykami. Niektórzy z nich (w szczególności K. G.) w owym przestępczym procederze tkwili wiele lat. Przeprowadzili wiele transakcji, w różnych konfiguracjach personalnych i jeśli tego nie zapisywali nie ma możliwości by mogli to wszystko w szczegółach odtworzyć z pamięci. Gdyby tak uczynili, to wówczas można by skutecznie postawić im zarzut konfabulacji, czy też celowego pomawiania S. S..

Z kolei pewne rozbieżności w poszczególnych, kolejnych zeznaniach, niedokładności co do wielkości transakcji, czy też ich czasu są rzeczą normalną, zaś rolą sądu orzekającego jest na podstawie tych właśnie choćby jedynie fragmentarycznie zbliżonych zeznań wyprowadzić jeden konkretny wniosek. Tak właśnie uczynił Sad I instancji, przypisując oskarżonemu jedynie to co było niewątpliwe, a uczynił to zgodnie z zasada wyrażoną w art. 5 § 2 kpk.

Zgodzić się należy po części z zarzutem obrońcy oskarżonego, co do błędnej kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonemu, a to z art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Jak wynika bowiem z treści art. 56 ust 3 wskazanej ustawy odwołuje się on wyłącznie do ustępu 1 tego przepisu, a zatem przy skazaniu z art. 56 ust 3 przywołanie także ustępu 1 jest po prostu zbędne i choć uczynienie tego nie oznacza (a co zarzuca apelujący), iż na skutek owego uchybienia przypisano oskarżonemu dokonanie dwóch przestępstw, a to z art. 56 ust 1 i art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku.

Rację mają także obaj apelujący zarzucając Sądowi I instancji obrazę art. 12 kk, przejawiającą się w niezastosowaniu tego przepisu do wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów.

I tak niewątpliwym jest, że S. S. wszystkich sprzecznych z prawem zachowań dopuścił się w krótkich odstępach czasu i uczynił to ze z góry powziętym zamiarem (szeroko rozumiana chęć handlu narkotykami). Część z tych zachowań polegała na zakupie narkotyków celem dalszej odsprzedaży, część zaś na sprzedaży osobom, które towar zmierzały upłynąć dalej. Tym samym, niezależnie od tego w jakiej roli występował S. S. (kupującego czy sprzedającego) zawsze zrealizowane zostało znamię występku z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a to wprowadzenie do obrotu (czy też uczestniczenie w tym obrocie).

W konsekwencji Sąd Okręgowy uwzględnił apelacje w omawianym zakresie przyjmując, że S. S. wszystkich przestępczych zachowań dopuścił się w warunkach czynu ciągłego.

Bezprzedmiotowym z kolei stało się odniesienie do zarzutu obrazy art. 45 § 1 kk w sposób akcentowany w apelacjach.

Powyższe stwierdzenie wynika z faktu, że zdaniem Sądu Okręgowego nie zachodziły w ogóle warunki dla orzeczenia przypadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonego w związku z przypisanymi mu przestępstwami (obecnie jednym przestępstwem ciągłym). Argumentując ów pogląd trzeba zauważyć, że oskarżony niewątpliwie odniósł korzyść majątkową z dokonanego przestępstwa, a co wyrażają pieniądze uzyskane z handlu narkotykami.

Z kolei zgodnie z treścią art. 45 § 1 kk (powołaną przez Sąd I instancji jako podstawa przypadku) – jego dyspozycją objęta jest korzyść majątkowa uzyskana przez sprawcę chociażby pośrednio z przestępstwa, która nie podlega przypadkowi w oparciu o art. 44 § 1 kk. Tak więc, na mocy art. 45 § 1 kk dopuszczalny jest przypadek korzyści w postaci przedmiotu w rozumieniu art. 115 § 9 kk, ale tylko realnego, który nie pochodzi z przestępstwa bezpośrednio (ten podlega przypadkowi na mocy art. 44 § 1 kk), albo korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa bezpośrednio, jak i pośrednio, nie będącej przedmiotem (innej wartości majątkowej). Pamiętać przy tym należy, iż podstawą dla orzeczenia przypadku równowartości przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, jeśli orzeczenie przypadku przedmiotu nie jest możliwe – jest fakultatywny przepis art. 44 § 4 kk

Najważniejszą kwestią jest jednak to, że orzeczenie omawianego przypadku w każdej jego formie musi mieć ściśle określony substrat w postaci konkretnie wskazanych składników majątkowych sprawcy, istniejących w chwili orzekania, zaś istoty owego przypadku nie można sprowadzać do nałożenia na sprawcę obowiązku zapłaty określonej sumy pieniężnej, bez ustalenia, że sprawca dysponuje konkretnymi wartościami, mogącymi stanowić przedmiot przypadku. Orzekając zatem przypadek równowartości przedmiotów przestępstwa w kwocie pieniężnej nie można jej ustalać w oderwaniu od rzeczywistego majątku oskarżonego, jak choćby środków zabezpieczonych na koncie bankowym. Można orzec zatem przypadek faktycznie posiadanych przez sprawcę środków pieniężnych. W przeciwnym wypadku, jak to się stało na skutek rozstrzygnięć Sądu Rejonowego opartych o art. 45 § 1 kpk – Skarb Państwa stał się podmiotem prawa nieistniejącego prawa własności (obecnie uchylono art. 44 § 8 kk i art. 45 § 6 kk). Można także stwierdzić, że kwestionowane rozstrzygnięcia potraktowane zostały praktycznie przez Sąd I instancji na równi z orzeczeniami kar grzywny, które w odróżnieniu od przypadku mogą być egzekwowane także z przyszłego majątku sprawcy.

Mając na uwadze już tylko powyższe – konieczne stało się uchylenie wszystkich rozstrzygnięć opartych na zasadzie art. 45 § 1 kpk i nie orzekanie takiego przypadku po zmianie zaskarżonego wyroku.

Niezależnie od granic apelacji Sąd Okręgowy zobowiązany był także do przypisania S. S. zbycia K. G. 6600 gramów haszyszu w miejsce 8600 gramów.

Powyższe wynika z jednej strony z braku apelacji na niekorzyść oskarżonego, a z drugiej strony na błędnych (jak się wydaje) ustaleniach Sądu I instancji.

I tak z niekwestionowanych przez oskarżyciela publicznego ustaleń Sądu Rejonowego (por. k 4 i 5 uzasadnienia) wynika, że K. G. w omawianym okresie kupił od S. S. 6600 gramów haszyszu i choć w dalszej części argumentacji, gdzie Sąd I instancji przedstawia sposób wyliczeń można odnieść wrażenie, iż pomylił się on po prostu w swoich rachunkach, to jednak owego błędu nie sposób potraktować jak zwykłej omyłki pisarskiej i jako zawarte w treści zarzutu musiało zostać skorygowane w sposób zgodny z poczynionymi ustaleniami – na korzyść S. S.

Sąd Okręgowy podzielił także zarówno zarzut dotyczący niedopuszczalnego użycia w opisie przypisanych oskarżonemu czynów określeń „około”. Tym samym po zmianie zaskarżonego orzeczenia użyto w to miejsce sformułowanie „nie mniej niż” – co z jednej strony określa minimalne wartości jakie można było przypisać S. S., zaś z drugiej strony jest odzwierciedleniem zasady wyrażonej w art. 5 § 2 kpk.

Konsekwencją pomniejszenia wielkości narkotyków jakie wprowadził do obrotu S. S. oraz przyjęcie, że jego działania stanowiły jedno przestępstwo w rozumieniu art. 12 kk było obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności w stosunku

do pierwotnie wymierzonej kary łącznej, jak też orzeczenie jednej nawiązki w kwocie 3000 złotych (art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku) w miejsce trzech orzeczonych uprzednio na kwotę łączną 3600 złotych.

O dalszym łagodzeniu rozstrzygnięcia wobec S. S. mowy być nie może, a to przede wszystkim z uwagi na rozmiar przestępczego procederu jakim przez szereg lat parął się S. S. jak i zważywszy na społeczną, bardzo wysoką szkodliwość tego co zaprezentował oskarżony.

Z uwagi na powyższe – zdecydowano jak w wyroku.